

Bármit mond nektek, tegyétek meg!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Pál apostolnak a rómaiakhoz írott levele 12. fejezete 6.-tól a 16. verseiben a következőképpen: „Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: aki a prófétálás ajándékát kapta, az a hit szabálya szerint prófétáljon; aki a szolgálat ajándékát kapta, az végezze szolgálatát; a tanító a tanítást, a vigasztaló a vigasztalást, az adakozó szerénységgel, az előljáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel. -- A szeretet ne legyen képmutató. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz, a testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők, a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a Lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok. A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak. A szentekkel vállaljatok közösséget szükségükben, gyakoroljátok a vendégszeretetet. Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok, és ne átkozzátok. Örüljétek az örülőkkel, sírjátok a sírókkal. Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázasokhoz tartásotok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.”

Urunk, Te számolatlanul szórod ránk az ajándékaidat és a szeretetedet. Mi meg olyan sokszor képtelenek vagyunk ezeket továbbadni. Kérjük, hogy adj nekünk leleményes, szerető szeretetet – igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Láthattátok, hogy a mai istentiszteletre hívó cím ez volt „Bármit mond nektek, tegyétek meg!” – Itt szól közbe Dönci: „*Bármit mond, tegyem meg?? Bármit???* Hát az év igéje nem az volt, hogy *'Mindent vizsgáljatok meg, a jót tartásotok meg?'* (1Thessz 5,21). *Hol marad itt a vizsgálat? Hol marad itt a jó? Hol maradok itt – Én? Hát mi vagyok én? Rabszolga??* Döncikém... Nyugodj le. Az év igéjénél éppen azt hangsúlyoztuk, hogy **nem az a jó, amit én jónak gondolok. Még csak nem is az a jó, amit a társadalom, vagy a környezetem jónak gondol. Egyedül az a jó, amit Isten éppen akkor velem kezdeni akar.** Emlékezhetsz az oltár előtt felolvasott igére. **A kánai menyegzőn Mária kéri a szolgálókat arra, hogy „bármit mond nekik Jézus, tegyék meg”. A János szerinti evangéliumból tudjuk, hogy Jézus és az Atya egyek voltak (Jn 10,30). Amit Jézus mond, azt pontosan az, amit Isten éppen akkor velem kezdeni akar.** Azaz: pontosan az a jó, amit meg kell tartanom. Sőt! *Semmi mást* nem kell megtartanom. *Semmi mást nem szabad* megtartanom. Ki kell üresítenem magamat, hogy ne akadályozhasson *semmi* abban, hogy követhessem Jézus szavát. El kell dobnom *bármit*, ami Jézus és közém állna. És akkor, és akkor: tudjátok mi lesz?

Hallottuk, hogy mi lesz. Hat köveder lesz, tele borral. Színültig. A *legjobb* borral. *Jézus* borral. Egy kövederbe nagyjából egy hektoliter víz fért. Azaz: a kánai menyegző legvégén a gajdoló násznép ráadásként még hatszáz liter Jézus bort kapott. Itt néhányan szeretik a megabulikat... Hát olyan bulit, ahol egy násznépnyi csapat hatszáz liter bort *ráadásként* még megivott volna, én még nem láttam. Azaz **a kánai menyegzőben nem a bor a lényeg, hanem az üzenet: ha megteszem azt, amit Jézus mond, akkor számolatlan bőség támad az életemben.** Szá-mo-lat-lan, megszámol-hatat-lan bő-ség. Jézus bőség.

Pál apostol éppen ezt a számolatlan bőséget kezdi el részletezni a mai igeszakaszunkban. Elsőként hét kegyelmi ajándékot, karizmát sorol fel. (Mennyire nem véletlen, hogy a számuk éppen a teljesség száma, a hét.) A prófétálás, a szolgálat, a tanítás, a vigasztalás, az adakozás, a vezetés, és a könyörület kegyelmei ezek. A korinthusiakhoz írott első levelében írja le Pál, hogy ezek a kegyelmi ajándékok mi mindenben azonosak: „A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, -- de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, -- de az Úr ugyanaz. És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, -- de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz” (1Kor 12,4-6). Az Istentől kapott kegyelmi ajándékok felsorolása nyilván nem áll meg hét darabnál. Pontosan olyan számolatlan bősége van ezeknek az ajándékoknak (és a sokféleségüknek), mint amennyi bor lett a kánai menyegzőn.

Kedves Testvérem! **Majd otthon gondolkodj el azon, hogy neked milyen ajándékokat adott Isten?** És itt ne csak a szokványosan vett „tehetséget” gondold át, hiszen a nagyon jelentéktelennek látszó szolgálat is végtelenül fontos lehet. És amikor ezen gondolkodsz, akkor **gondold át azt is, hogy hogyan használtad ezeket az ajándékokat? Elástad-e őket, mint a haszontalan szolgálta az egy tálentumot, amit kapott? (Mt 25,25) Vagy? Szolgáltál-e vele másoknak? Vállaltál-e, végeztél-e valamilyen szolgálatot az elmúlt héten? Az elmúlt hónapban? Az elmúlt évben?**

Az igeszakaszunk második része egy szeretethimnusz. Nem olyan híres, és talán nem is olyan szép, mint a korinthusiakhoz írott első levél 13. fejezete, de: – legalább olyan gazdag. Pál apostol itt a szeretet húsz módját sorolja fel. Nagyon szép az eredeti görög szöveg, ahol Pál az igék sorozatából átvált a melléknévi igenevek sorozatára, és ezzel mutatja meg azt, hogy **ugyan a kegyelmi ajándékok csak egy-egy alkalomhoz kötött egyéni adományok, a szeretet viszont mindent felülír, általános és örök.**

Az első (és egyik legfontosabb) kérése Pálnak, hogy **a szeretetünk ne legyen képmutató.** Milyen a képmutató szeretet? **A képmutató szeretet nyerni akar.** Adok valamit, de többet várok cserébe. Méricskélek. „*Én kétszer mondtam vissza randit az elmúlt hónapban, ő meg háromszor. Hát tudja, hogy mikor fogok elmenni a következőre! Minimum négy randit le kell mondanom, ameddig mórest tanul!*” – Az ilyen szeretet nem valódi szeretet. **A képmutató szeretet birtokolni akar.** „*Már megint felhívta az anyját, miközben velem volt. Hát minek néz ez engem? Levegőnek??? A kedves mama a minden, én meg a semmi? – Hát mi az, hogy kétműszakos munkahelyet talált? És ha majd gyerekeink lesznek? Hát minden rám marad? Hát gondol ez rám?*” Az ilyen szeretet nem valódi szeretet. **A képmutató szeretet üzletelni akar.** „*Najó, beáldozom neki ezt az estét. Pedig mennyire szerettem volna aludni egy nagyot. És ezek a koncertek... Gyűlölöm őket. De akkor minimum kétszer eljön a meccsre. Tudom, hogy süket lesz utána, és még a hangja is elmegy. Meg hogy télen fázik. De: örüljön, hogy legalább lát engem.*” Az ilyen szeretet nem valódi szeretet. **A képmutató szeretet megjátssza magát.** Csak azt mondom el a másiknak, amit a másik hallani akar. Csak azt mondom el neki, ami „politically correct”. A lényegét, a számomra igazán fontosat soha nem mondom el neki, mert azt cikinek érzem. Inkább kegyes hazugságokkal tömöm tele a fejét. – Az ilyen szeretet nem valódi szeretet. **A képmutató szeretet nyájas, de nem őszinte.** „*No, itt van, már megint előbb ért ide, mint én. Vegyük fel a gumivigyort – az bejön neki mindig. Hogy ez egy álarc? Hogy sose ismer így meg? Hát még szerencse! Ha tudná, hogy ki vagyok, már rég itt hagyott volna. És hát olyan dekoratív itt mellettem a bulikon. Fel lehet vágni velem. Egy kis színjátékot ez igazán megér...*” Az ilyen szeretet nem valódi szeretet.

Kedves Testvéreim! Kierkegaard mondta, hogy „minden igazi szeretet azon alapul, hogy egymást egy *harmadikban* szeretjük, aki nem más, mint *Jézus*”. **Tanuljuk meg a valódi szeretetet Jézustól!** Azt a szeretetet, amelyik nem méricskél, hogy mennyi bort ad, hanem ad és ad és ad annyit – amennyit meginni már nem lehet. Azt a szeretetet, amely *saját magát*, az *egész életét* adja oda – *érted*. Az ilyen, valódi, *teljes* szeretet, – olvastuk az előbb – hihetetlenül intenzív; alázatos: nem lehet megelőzni a tiszteletadásban; a szolgálatkészségben fáradhatatlan; a reménységet örömmé változtatja; a nyomorúságot kitartássá; az imát állhatatossá; átcsap vendégszeretetbe; sőt: az üldözők szeretetébe is. **A valódi szeretet nem képmutató a szónak olyan értelmében sem, hogy nincs már saját képe, amit mutatna, mert – Jézust öltötte fel magára. Jézusképű lett. Váljunk Jézusképűvé! Kérjük ezt el Urunktól!** Akkor a szeretet *szeretve szeretéssé* válik bennünk, és *nem fog ki soha*.

Ma kezdődött el az ökumenikus imahét. A fő kérdése: „Hiszed-e te ezt?” Jézus kérdezi ezt Mártától, Lázár testvérétől, Lázár feltámasztása előtt, amikor azt mondja, hogy „aki hisz én bennem, az nem hal meg soha” (Jn 11,26). **Kedves Testvérem! Hiszed-e te ezt? Hiszed-e, hogy Jézus meg akar, és meg is tud téged ajándékozni a valódi szeretettel, amely kiárad belőled, és beborít mindenkit, aki a környezetekben van?** Hiszed-e, hogy ezzel egy új élet kezdődik el benned, amely immár örök?

Reménység él bennem, hogy sokunk válasza erre egy hatalmas: igen! Hiszed-e te ezt? Mondjuk együtt: -- IGEN!

Hát, kedves testvéreim, akkor nem maradt más hátra, semmint hogy hálás szívvel elmondjuk a bevezető zsoltár sorait újra: „Az egész föld leborul előtted Uram, és éneket zengenek nevednek. Örvendezz Istennek egész föld, énekeljétek neve dicsőségét! Jertek és lássátok Isten tetteit, csodálatosan cselekszik az ember fiain.” Halleluja! Ámen.